

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Lubań, dnia 03-10-2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący: PSR Jerzy Miedziński,

Ławnicy: Piotr Misztal, Edyta Pławiak-Andrejew,

Protokolant: kier. sek. Danuta Wowczyk,

po rozpoznaniu w dniu 03-10-2013r. w Lubaniu

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko Gminie L.

- o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę;

I. powództwo oddala,

II. zasądza od powódki M. B. na rzecz pozwanego Gminy L. kwotę 180,-(sto osiemdziesiąt)złoty tytułem kosztów zastępstwa procesowego

UZASADNIENIE

Powódka M. B. wniosła pozew przeciwko Gminie L. o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę oraz nałożenia na pozwanego obowiązku dalszego jej zatrudnienia do czasu prawomocnego zakończenia sprawy. W uzasadnieniu podniosła, że zakład pracy wypowiedział jej umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Zdaniem powódki, przyczyny wypowiedzenia są nieprawdziwe. Została ona powołana na podstawie zarządzenia Wójta Gminy L. na przewodniczącego zespołu ds. oceny przygotowania do przyjęcia nowych zadań i wdrożenia przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Na tak wysokie stanowisko Wójt mógł powołać jedynie osobę o wysokich kompetencjach i kwalifikacjach z bogatym doświadczeniem zawodowym, ale jednocześnie powołanie to było przyczynkiem do nakładania na nią kar dyscyplinarnych. Według powódki, nałożone na nią kary dyscyplinarne były niesłuszne. Jednocześnie stosowany był w stosunku do niej w miejscu pracy mobbing skutkiem czego występują u niej dolegliwości chorobowe.

Na rozprawie w dniu 3 października 2013r. powódka zmieniła treść pozwu domagając się zasądzenia odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za niesłuszne wypowiedzenie jej umowy o pracę.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniósł, że kary dyscyplinarne nałożone na powódkę były zasadne, gdyż nie odwołała się ona do sądu pracy o uchylenie tych kar. Ponadto powódka nie wywiązywała się należycie z nałożonych na nią obowiązków, wywoływała konflikty i kłótnie między kierownikiem referatu i współpracownikami. Taka postawa uniemożliwiała prawidłowe wykonywanie pracy przez pracowników referatu. Wielokrotnie strona pozwana wychodziła z inicjatywą rozmowy z powódką, łagodnego wyjaśnienia i wytłumaczenia jej niewłaściwego postępowania. Jednak próby te nie odniosły zamierzonego skutku, wręcz przeciwnie nasiliły tylko arogancję i złośliwość powódki względem pracodawcy i kolegów z pracy.

Przytoczone przyczyny rozwiązania z powódką umowy o pracę są konkretne i rzeczywiste i pismo o wypowiedzeniu umowy o pracę spełniało wszystkie wymogi formalne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. zatrudniona była w Gminie L. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 12 listopada 1990r. ostatnio na stanowisku inspektora Referatu I. R. i. Ś.

(dowód: akta osobowe powódki).

Po objęciu funkcji przez nowego Wójta Gminy podjął on decyzję w roku 2011 o połączeniu Referatu Ś. i. R. z Referatem B. I. i. P. P.

Powódka miała pretensje , że te referaty zostały połączone i twierdziła, że nie jest to dobre rozwiązanie.

(dowód: zeznania świadka K. S. k. 56v).

Zarządzeniem Wójta Gminy L. z dnia 28 czerwca 2012r. powołany został zespół do spraw oceny przygotowania do przyjęcia nowych zadań i do wdrożenia przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. W skład zespołu weszło sześć osób , a jego przewodniczącą została powódka.

(dowód: zarządzenie Wójta k. 17).

Powódka podczas prac nad wdrożeniem tzw. ustawy śmieciowej dopuściła się uchybień w wyniku czego pismem z dnia 20 listopada 2012r. udzielona jej została kara upomnienia za nierzetelne, a wręcz zaniechanie obowiązków służbowych polegających na nieprzedłożeniu do Biura Rady Gminy w terminie projektu uchwały w sprawie przekazania do realizacji zadania publicznego w zakresie zagospodarowania odpadów komunalnych z terenu Gminy L. . Niewykonanie przedmiotowego obowiązku naraziło Gminę L. na poniesienie dodatkowych kosztów z uwagi na konieczność zwołania sesji nadzwyczajnej i wypłaty diet radnym, jak również zagroziło nie zawarciem aneksu do porozumienia międzygminnego w zakresie zagospodarowania odpadów komunalnych.

(dowód: kara upomnienia w części B akt osobowych).

Pismem z dnia 10 grudnia 2012r. powódce została udzielona kara nagany za niewykonanie polecenia służbowego w osobie Wójta Gminy L. i jego zastępcy. Polegało to na nieprzedłożeniu projektu uchwały dotyczącej utrzymania porządku i czystości w gminie do konsultacji z sołtysami.

(dowód: kara nagany w części B akt osobowych).

Powódka nie odwołała się od tych kar dyscyplinarnych do Sądu Pracy (okoliczność bezsporna).

W ostatnim okresie między powódką a kierownikiem referatu K. S. oraz innymi pracownikami dochodziło do konfliktów. Powódka jest osobą nerwową, wybuchową i na każde zwrócenie jej uwagi dotyczące jej uchybień w pracy reagowała histerycznie , wybuchala złością oraz płaczem. Ponadto wypowiadała złośliwe komentarze do współpracowników z referatu typu „stare panny” – dotyczyło to K. O. i G. B. oraz „tylko nieudolni pracują po godzinach” – dotyczyło to K. S. i A. J.. Ponadto powódka wypowiadała słowa pod adresem współpracowników : „ja wam pokażę”, „jeszcze się doigrasz”.

Takie zachowanie powódki wpływało negatywnie na atmosferę pracy w referacie. Zarówno Wójt jak i jego zastępca kilka razy przeprowadzali z nią rozmowy na temat jej postępowania lecz nie przynosiło to pozytywnych rezultatów.

(dowód: zeznania świadków K. S. k.56v, J. O. k. 57, K. O. k. 58, G. B. k. 58v, A. J. k. 59v, A. U. k.70, zeznania słuchanego w charakterze strony Wójta Z. H. k. 74v).

Pracownicy referatu : K. S., K. O., J. O., G. B. i K. J. w piśmie z dnia 25 kwietnia 2013r. skierowanym do Wójta Gminy L. złożyli oświadczenie, że mimo wielu starań i szczerych chęci łagodzenia ciągłych konfliktów z powódką nie potrafią z nią pracować w ramach jednego referatu.

(dowód: oświadczenie pracowników k. 16).

Pismem z dnia 3 czerwca 2013r. strona pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano na fakt, że mimo udzielonej kary upomnienia i kary nagany powódka nie wykazała chęci poprawy i nadal niewłaściwie wywiązuje się z obowiązków służbowych.

Strona pozwana podniosła, że w dniu 20 listopada 2012r. zostało udzielone powódce upomnienie za nierzetelne wykonywanie, a wręcz zaniechanie swoich obowiązków służbowych polegających na nieprzedłożeniu do Biura Rady Gminy w terminie projektu uchwały w sprawie przekazania do realizacji zadania publicznego w zakresie zagospodarowania odpadów komunalnych z terenu Gminy L.. Niewykonanie przedmiotowego obowiązku naraziło Gminę L. na poniesienie dodatkowych kosztów z uwagi na konieczność zwołania sesji nadzwyczajnej i wypłaty diet radnym, jak również zagroziło nie zawarciem aneksu do porozumienia międzygminnego w zakresie zagospodarowania odpadów komunalnych.

Ponadto dnia 10 grudnia 2012r. w związku z niewykonaniem polecenia służbowego przełożonego w osobie Wójta Gminy L. i jego zastępcy, polegającego na nieprzesłaniu w ustalonym terminie do konsultacji S. i R. S. projektu programu utrzymania porządku i czystości w gminie została udzielona kara porządkowa w formie nagany. Należy podkreślić, że powyższą decyzję o nieprzesłaniu w/w programu podjęła ona samodzielnie bez uzgodnienia z bezpośrednim przełożonym jak również z zastępcą Wójta.

Obecnie obowiązki służbowe wykonywane są przez nią niechętnie, część zadań wynikających z jej czynności wykonywane są przez współpracowników. Ponadto wywołuje konflikty pomiędzy kierownikiem referatu i współpracownikami.

Powyższa postawa uniemożliwia prawidłowe wykonywanie pracy przez pracowników referatu. Dotychczas kilkakrotnie przełożeni podejmowali próby wyjaśnienia jej postawy oraz zachowania w stosunku do współpracowników przeprowadzając rozmowy lecz te działania nie przyniosły zamierzonego celu.

(dowód: pismo o wypowiedzeniu umowy o pracę k. 14-15).

Wynagrodzenie powódki obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło kwotę 3.212,80zł.

(dowód: zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 39).

Sąd zważył, co następuje:

roszczenie powódki uznać należało za bezzasadne.

Okolicznością bezsporną w sprawie jest, że powódce w dniu 20 listopada 2012r. i 10 grudnia 2012r. zostały wymierzone kary dyscyplinarne za nienależyte wykonywanie obowiązków służbowych. Fakt ten został wymieniony między innymi jako przyczyna wypowiedzenia powódce umowy o pracę. Powódka nie odwołała się od tych kar do Sądu Pracy. Z tego należy wywnioskować, że te kary zaakceptowała.

Zdaniem Sądu, w tej sytuacji nie może ona w postępowaniu przed Sądem z tytułu niesłusznego wypowiedzenia jej umowy o pracę udowodnić, że te kary dyscyplinarne wymierzone jej zostały bezzasadnie.

Taki wniosek można wysnuć także z uzasadnienia orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2008r. w sprawie II PK62/08 (LEX nr 1157552).

Ponadto z materiału dowodowego wynika, że powódka prowokowała konflikty między kierownikiem referatu oraz innymi pracownikami zatrudnionymi w referacie. Była osobą nerwową, wybuchową i na każde zwrócenie jej uwagi na uchybienia w pracy reagowała histerycznie – wybuchła złością oraz płaczem. Wypowiadała też złośliwe komentarze pod adresem współpracowników. Taki stan rzeczy uniemożliwiał prawidłowe wykonywanie pracy w referacie. Wynika to jednoznacznie z zeznań świadków K. S., J. O., K. O., G. B., A. J., A. U. oraz z oświadczenia z dnia 25 kwietnia 2013r. podpisanego przez pracowników referatu.

Pozostali świadkowie występujący w sprawie, jak: M. H. (k.60), Z. Z. (k.60v), L. L. (k.60v) zeznali, że powódka była dobrym i kompetentnym pracownikiem lecz ich zeznania dotyczyły wcześniejszych okresów pracy powódki – do roku 2004 w przypadku zeznań L. L., do roku 2010 w przypadku zeznań M. H. , do roku 2011r. w przypadku zeznań Z. Z..

Świadkowie: R. Wojewoda (k.61), J. C. (k.61v), A. W. (k.61v), H. K. (k.62), A.S. (k.62), K. B. (k.62v), A.K. (k.72v), M. J. (k.73) są pracownikami innych instytucji, z którymi powódka z racji zajmowanego stanowiska współpracowała i zeznali, że była ona dobrym i kompetentnym pracownikiem, nie mogli jednak nic powiedzieć na temat jej relacji z innymi pracownikami referatu.

Świadek M. B. (k. 71v-72) – aktualny pracownik referatu zeznał, że powódka była dobrym pracownikiem, nie zauważył żadnych konfliktów między nią a innymi pracownikami. Powódka była przepracowana w związku z wdrażaniem tzw. ustawy śmieciowej. Także z zeznań świadka J. P. (k. 74) wynika, że powódka skarżyła się, że ma dużo obowiązków związanych z wdrożeniem tej ustawy i brała pracę do domu.

Zauważyć jednak należy, że powódka nie zgłaszała do Wójta Gminy ani też jego zastępcy, że jest przepracowana w związku z wdrażaniem ustawy śmieciowej.

Uznać zatem należało, że przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę podane przez pracodawcę są konkretne i prawdziwe.

Zauważyć należy, że wypowiedzenie umowy o pracę jest zwykłym sposobem rozstania się z pracownikiem. Ocena zasadności wypowiedzenia powinna być dokonywana przy uwzględnieniu słuszych interesów pracodawcy i przymiotów pracownika związanych z pracą. W orzeczeniu z dnia 2 października 1996r. I PRN69/96 (OSANAPiUS 1997, nr 10 , poz. 143) – Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że sądy dokonując oceny zasadności wypowiedzenia powinny mieć na względzie, że jest ono zwykłym sposobem rozwiązania stosunku pracy. Pracodawca może rozstać się z pracownikiem ze względu na dążenie do jak najlepszej realizacji zadań.

W innym orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 1997 (I PKN 118/97, OSNAPiUS 1998, nr 7, poz. 206) - Sąd Najwyższy stwierdził, że o zasadności wypowiedzenia nie decydują szczególne okoliczności. Wystarczy , że pracodawca wykaże istnienie takiej sytuacji , która potwierdza słuszny interes pracodawcy w dokonaniu wypowiedzenia.

Zdaniem Sądu , w sprawie tej pracodawca wykazał słuszny interes albowiem zachowanie powódki wpływało negatywnie na pracę referatu , w którym była zatrudniona.

Mając powyższe okoliczności na uwadze roszczenie powódki jako bezzasadne należało oddalić.

Na marginesie należy dodać, że powódka wniosła drugi pozew do Sądu Pracy w L. o odszkodowanie z tytułu mobbingu.

Na mocy art. 98 §1 kpc oraz art. 11, pkt 1, ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2012r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.